

Jacob Frese

Någre Poëtiske Samblingar

Stockholm, Tryckt hos Joh. Laur. Horn, Kongl. Antiqui. Archiv. Boktryckare. 1728

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/FreseJ/titlar/PoetiskeSamblingar/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2428932-faksimil>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt
br.

1700-1829

N. 36

FRESE, J.

Härn. saml. : Frese, J. : En Kärleksaffär bro-
derlig kärlek. 1728. EX.B
Frese, J. : Passion. Lärkar eller
beträktelser öfver... 1728, EX.B

Någre
P O E T I S K E
Samlningar /

Författade

af

JACOB FRESE;

Och igenom Trycket utkomne

Anno MDCCXXVIII.

STOCKHOLM,

Tryckt hos JOH. LAUR. HORRN, Kongl. Antiqui.
Archiv. Boftryckare.

Beckenstrom

Merde- och Landt-lefwerne Enslighet.

Mel. Är ej wänſkap brörs ic.

A

I.

Ä dock fåfångt alt, alt fåfångt uppå Jorden?
Hwad kan Oss då här ett ſanſkult nöije gie?
Ingen för beſwär ännu är friad worden:
Hwad har fordom ſkiedt, ſom icke än kan ſkie?
Högghet kan en ei/ ei rikdom båta;
Under gyllen duk man ſorgſe hiärta bår:
Hwarcken gagnar le/ ei eller gråta:
Fåfångt / fåfångt alt båd' Gråt och Lōije är.

II.

Men at jag mig dock utaf min del må glädia,
Wandrar jag min wäg och ſöker enſlighet;
Enſligheten kan min Frihet mig tillſtädia,
Frihet föder ro och dōdar all förtret.

Nöi=

Nöjet är för alt en himmelsk gåfwa/
 Dock kan ingen någd förutan Frihet bo:
 Frihet endast kan Oss nöije låfwa;
 Nöjet endast kan i Frid och Frihet gro.

III.

Ach hwad Rolighet! på gröna tufwor sitta,
 Och på bygden bo och bli bland Åkermån;
 Nyttia Inckans lån, och Nöjets dammar wittia,
 Bärge åhrets frucht, och mångfalt få igien.
 Där kan man sin sorg wid plogen glömma,
 Och sin hälsa kan man där med arbet få;
 Uppå hårda strå om Roser drömma/
 Roser drömma om uppå de hårda strå.

IV.

Där må Inckan bäst förutan afwund främjas:
 Oskuld för försåt och falskhet wara fri.
 Menlöshet med Rätt, och Rätt med Sanning skänjas:
 Arligheten le åt list och listneri:
 Ondskan måste där til Ryggia wika;
 Missgunst, Nit och wrede skingras under skyn:
 Håmd med Hat och Hot och Lögn tillika,
 Blekna utaf blygd och bort til fällen sin.

V.

När wid dagens Rand den gyllne Morgonröda,
 Sig om trädens topp och bergens spetsar swängt;
 Daggen och förut har watnat Jordens gröda,
 Samt på blad och blom sin pärledroppar stänkt.

Börjar Lärkian strart sin wisa qwåda,
 Biuda Herden med sin' hiordar gå i wall;
 Lustens Fiäder = Flock sig ömsom glåda,
 Mana Echos Liud och Bergens återskall.

VI.

Spaka fåren se'n i blomsterångiar beta:
 Bettren gnaga måß af sten och bergen grå;
 Och det spåda grås på ludna kullar leta,
 Ell' af blad och barr sin rika föda få.
 Herden medlertid dem sammanlåckar,
 Blåser i sitt horn, och där han ledsen är,
 Han de mogna bår i marken plåckar,
 Eller ock sitt namn i biörke barken skår.

VII.

Når sig Solen se'n til skymnings-dalen lutar,
 Bryter Han sig löt utaf de gröna trä;
 Siunger så en sång, ell' uti Hornen tutar;
 Under Spel och Sång han drifwer hem sitt få.
 Då ses Herde = Barn i marken springa,
 Lekar, Lust och Skämt i gråset börja på;
 Och Herdinnor sig med Herdar swinga,
 In til mörkret tåkt det wida hwålsda blå.

VIII.

Bonden af sitt Bråk, och wid sin slögd sig glåder,
 Siårdar om sin Jord, sin Åker, Ång och By;
 Moga aktning gier på ondt = och wackert wäder,
 Wet hwad gödras skal i nedan och i ny.

Snart

Snart för wattenets-folk försåt han ställer;
 Snart han Lustens få, och Skogens boskap tar;
 Snart han grymma diur och Björnar fäller;
 Sällan ledsnar den som något giöra har.

IX.

Städse Han på Lust, på Wallust aldrig tänker,
 Aldrig han sig twär med röda Drufwors blod;
 Är han ei til Pas, och något honom kränker,
 Styrker han sig hålst af rena Kiällans flod.
 Och fast han sitt bord ei pråktigt dukar,
 Han bland blomster dock har bryta lärt sitt bröd;
 Måttligheten han för krydder brukar;
 Och hwad gagnar dock ett syndigt öfwerflöd?

X.

Hwad lycksalighet? hwad glädie frögd och fromma?
 I de låga Tiäll och tysta Hyddor bo;
 Där som Frid och Lust på Törne-buskar blomma:
 Säkerhet och Hopp på gröna ängiar gro.
 Fåfångt, fåfångt må alt annat heta,
 Intet nöije jag förutan frihet wet;
 Säll den nöije lärt i Frihet leta!
 Hwilo är hans Sömn / hans arbet Rolighet.

Ofwers
O

Fred och Rolighet.

HEROICUM.

Du älskade Fred! Du hwars mans rolige lefnad:
 Riken och Länders flor: Regenters lycka och trefnad:
 Gyllene tidens pris: Nationers Heder och Åhra:
 Bok-wetts idoga bruk: all konstens Uphof och Lära:
 Minnighet är ditt lån: all ting du rikliga byter;
 Kring dine ågor och strand wälsignelse strömmar och fluter.
 Armod må du i nöd och i makenhet åhrliga höllia;
 Lag, Rätt, Wisdom och Råd din kloka styrelse föllia.
 'Fred för Orlogiband: Fred stillar Twång och Klände:
 "Fred är krigets Slut: och Fred är Farlighets Ande.

Ett annat

I! du skadlige Krig! du
 Som med Eld och med
 Gruffsamhet, härjan och
 Rådior, Bojor och Band wil
 All din Längtan å kamp,
 Rån din dagliga Rätt, och
 Hwar du och dine gå fram,
 Fastaste Borger och Slätt,

Skifter.

wer

Fegd och Krig.

HEROICUM.

SI! du stadliga krig! du hvars mans sorglige lefnad:
 Riken- och Länders fall: Tyranners lycka och trefnad:
 Gullene tidens twång: Nationers swikliga åhra:
 Bok-wetts hat och förakt: ett Gift för konster och lära.
 Fattigdom är dit lån: du törstiga delar och byter:
 Fiärran ifrån din Strand Wälsignelsen ledes och fluter.
 Armod må du i nöd och i nakenhet skamliga höllja;
 Ros, Mord, Laster och Fel din blinda styrelse föllja.
 „Krig för Sämjan i band: Krig föder Twång och Elände:
 „Krig är Fredsens Slut: och Krig är Rolighets Ände.
 öfwer Krig.
 Hieltars blodiga lusta,
 udd til Strids lärt manliga rusta;
 Brand, Gråt, Giflan, Fångelse, Plåga,
 du i stridene wäga.
 Blod, Blånad, Sårsmål och Wane,
 Mord din skundliga Wane.
 där ligga Hiältarne döde:
 Land, Städer och byarna öde.

Öf

Öfwer den Giruge.

S Binnelen all sin kraft uppå sitt wircande tårer,
 Och dock uestliga sig med spinckotte myggorne närer;
 Öfwen å sådana lätt, sit lif den giruge fräter:
 Trånas uti sin swett / och under naglarne åter.

Öfwer den Flitige.

S Om de idoge Bi på blomstren tidiga klänga,
 Och sig å Roser och Blad, samt spåda Lilliorna hänga,
 Samkande så sin must, at sig och främmande nära;
 Gifwa sin åhrliga skatt, sin tunga troliga bära;
 Så den flitige och sitt wärf och åhrende rättar:
 Vinter af Himlens lån / och titt den hungroge måttar.

Jämförelse emellan den Late och Myran.

“ **M** Myran, ett artigt Folk! af åhrets härliga gröda,
 “ Samkar och släpar och spar, til wintrens torstiga föda;
 “ Mån'skian likare få, de kommande tiderne glömmar,
 “ Lefwer i wekliga lust, och wråk's och wakande drömmar.
 “ Later hura dig om, och lär, hwad Myrorne låra:
 “ De som i wädret få / de få uti Lustene ståra.

Herren är min Hålsa.

Herre! du äst min tröst: Du kånst mig i nödene frålssa;
Gud! min Salighets Horn, mitt Hopp, min ewiga hålsa.

Sag wet på hwem jag tror.

Wad är emot din makt de fråmmande fattige Gudar?
Tu, äst lefwande Gud hwars Tordön i lustene liuder:
Tu, som i löndom ser, och west hwad tanckarna mena;
Herre! på tig jag tror: på Tig jag tröstar allena.

Sag wet / at min Förlåßare lefwet.

Efter en ihlande blåst, Eld, Åstia och stormande wäder,
Skiner Solen igen, och lusten liusliga gläder;
Så, när wårldenes Haf mot mig sitt swallande håfwer,
Jag jämt bidar å börd: ty min Förlåßare lefwet.

Anden kommer.

Willjorne bulra och gnn, och Hafwet och floderne fråsa;
Lusten suckande blås, och wådren stormande hwåsa;
Därföre reder Ehr hån, och lamporne snarlige tänden:
Anden stöter Of an/ och ingen tänker å Anden.

Yttersta dagens teckn.

DÅ skola Dalar och Diup sig opp i Högdene häfwa,
 Lusten blandad uti den heta qwalnene swåfwa;
 Klyfter och resige Bärge de tunga skuldrorne skaka;
 Himmelen häpna och fly, och Jorden bogna och braka:
 Hafwet tändas i brand, och stå i liusande låga,
 Swart Creatur härwid förtimma ångslan och plåga:
 Gidlar och Grundlöse Swalg uti moln sig fastliga wälta,
 Och Elementren i Eld uplösas, flyta och smälta:
 Dagen dunkla i hast, des klarhet synliga tiodena,
 Stiernor, Måne och Sol både falla, twina och stockna:
 Håpenhet, Wanda och Skräck sku följia hwarannan i nöden,
 Brak och gnistrande gny, Flykt, Frukta, Fasa och döden.
 Som när Fikona trån och alla träna de kneppas,
 Wåhren är inne, och man den blida Sommareit hoppas;
 Så, när sådane Teckn och de förebodelser hända:
 Lyster Ehr Huswuden opp / då ralkas världenes ånda.

Helvetes plågor.

DÅ skola strömmar af Eld, och Swafwelwågorne swalla,
 Dimba och frätande dagg alt stadiga stiga och falla:

Da-

Dagon * och Drakan sielf bland lågande Gloderne flyta:
 Afgrunda = Lejonet i den diupa kullone ryta:
 Swåtwande Spöken och Troll samt Gastar fassiga skråla:
 Dieflarne tusende tals / som wildiur, tiuta och wråla:
 Örene Andarne / likt de lede Ormarne hwåsa,
 Etter och dödade Gift i kring sig spruta och fråsa.
 De fördömde / af wärck, sig sielf skola såra och targa,
 Och uti swidande qwal sine tungor tugga och targa.
 Dem skal sådana sorg och slit bedröfwelse hända,
 Att de i Eldene sig, som uflaste Matkarne, wända.
 Gråt och gnißlande Gyn skal där i pinone höras,
 Och uti allas Munn alt jämt förbannelse föras.
 Herrans hämnande hand och hans rättmätiga wrede,
 Skal få syndare fatt, och gripa dieflarne lede.
 Helfwites Hårar och alt skal där förtwiflande ropa:
 Faller I Högar och Bårg öfwer Oss! Och faller i hopa!
 Skyler oss och för den / som mäktig å stolene sitter!
 Ack huru swår en tid! en Ewigket / ack huru bitter!

* Dagon, Gift, Gud; de Philisters Af-Gud. Dom. B. 16; v. 23.

Betraktande

Af

Guds Allmakt och Godhet /
Alle tings Skapång- och Förgångelighet /
Döden /
Och den tilkommande Roligheten.

NÅ! då Solen i högd en morgon skinande blinke,
 Och öfver högar och berg dess strålande anlete lyske;
 Rätt då foglar och dtur af wintrens långliga dwala
 Wäktes / och hördes om ann' uti skog och i markene tala;
 Började mig där wid Guds under i tankarne rinna,
 Som wi fierran och när uti alt det skapade finna.
 Ja, jag wille här af hans lofs betraktande lära,
 Ty de Skapade ting förkunna Skaparens Åhva.

Huru härliga lys det Blå-bestiernade Fäste!
 O huru prydliga kläd's den Jord Wi bygge och gläste!

Währen tedde sig an, med blomster tusende sköna,
 (Skiftande Blader och färg) blå / hwita / gula och gröna.

Åkrarne hårliga stod' uti wårt och i skjutande gröda,
 Bårande örter och gräs med margfall spisning och föda.
 Diuren sinngade fram ur skyggige gömslor och skogar,
 Samlade sig til språng å slätter och skallotte mogar.
 Somblige sig med Rof och spafsamt somblige närde,
 Och de gamble sin art och åtbörd ungarna lärde.
 Foglarne qwittrade gjäldt på trädens toppar och grenar;
 Fiskarne i sitt stimm slogo ut de blankote fenar.
 Wattnet skilde sin wåg för glupste frysande hvalar;
 Bäckar bröte sig hån genom ångiar, lunder och dalar.
 Swanen simmade snält asmatte wiskar och floder,
 Seglade med sitt dun förutan styre och roder.
 Hafwet skummades op och wågorna wrångdes i wäder,
 Lade sig åter i stilt: som man ett lugnande skåder.
 Wådret slåktade fram ett liumigt swåfwande delte,
 Och uti Aspars lös med sakta susande spelte.

Det, Allsmåttige Gud! hwad mer Du dråpliga gjorde,
 Finnes af alt Ditt wärk i tino Heliga orde.

Dit blif Ljus / uti hast sig fram om mörkrena trångde,
 Så at klarhet och Skien sig fring om rymderna swångde.
 Himmelen i sin krets förmår Du wisliga wända,
 Och Dit wälde å sträkt alt in til wärldenes ända.

Örwällande brunnar och språng Du op ur Jordene leder,
 Stridande strömmar och fall öfwer höga klipporna breder.
 Bland den Fiädrade Flock som ner å markene swingar,
 Klär Du präktiga ut Påfoglens fiäder och wingar.
 Höken uti sine flugt, Du lärer Söder ut Håsta,*
 Dufworne ägnas en Art, at de sig tumla och kasta.
 Utelen är til reds för Sohl-motstarrande Örnar,
 Wärter, fånad och diur för Ram-bewäpnade Björnar.
 Lejonet i sin jagt med Rof Du gläder och måttar,
 Du gier korparna spis och deras ropande lättar.
 Du west tider och stund när hafwande hinderna föda,**
 Huru de twingas i nöd, Du west deras ängslan och möda.
 Håstenom får Du mod hans hals rått zirliga prunder,***
 Och han rasar enär trummeten klingar och lyder.
 Han förfäras en lätt för spiut och glimmande glaswar,
 Snysar och fålas och frås där han i stridene traswar.
 Du med måktigan Arm then Ören Behemot håfwer,
 Och Leviatan uti sin styrkio dämpar och qwäfwer.
 Där hans sprutande deck är blåß och eldiga strömmar, NB.
 Och hans nysande som ett Skien förfärliga glimmar.
 Ja, med et endaste ord Du alt hans rasande saftar,
 Skönt han järn / som strå / som intet kopparen aftar.

Här

* Jobs 39. cap. v. 29.

** Jobs 39. cap. v. 4. och 5.

*** Ibid. v. 22.

NB. Läs Jobs 40. och 41. cap. 9. 10. v.

Ar wid helige Gud! mig rått ett rnsande twingar,
Och jag signar åt Jord med helt utmattade wingar;
Men tin Nåde igen mig kraftiga fattar och förer,
Och min håpenhet hän som moln för-skringrar och störer.

Nu så wida sig här tin Allmakt grundar och sträcker,
Lika så widt dina Nåd/ din godhet flöder och räcker.

Men skian fehlar ej Råd/ Konst/ Klokhet och tarflige Funder/
Wisdom/ Snille och Wet; Hon är Dine giärningars under.
Henne Du alt uti wäld, uti makt, i besittande gifwer,
Alt til Watten och Land Hon en behärskare blifwer.
Hon kan Sölsfwer och Gull af bergens innersta leta/
Pärlor ur Flodens diup/ Hon kan påfinna och weta,
Hwar Diamanterne fås ur bergens hårdesta klyfter/
Och hwad wore så högt dit hon ei tankarne lyfter?
Hennes å Skog och Mark/ Lid/* Lund/ Land/ Ängar och
Hedar/ **

Alt hwad å Jordenes widd sig ökar, vinnar och bredar,
Hwad utur hafwet fås, hwad nånsin flytande hwälsfwer,
Strömm/ Flod/ Dammar och Diup/ Siö/ Bäckar/ Brunnar
och Elfwer.

Hennes å Wälde och Prækt/ Gunst/ Rnnest/ Höghet och Åhra/
Men huru så fins de sin höghet rättliga bära?

* Lid/ är Berg eller Bäck.

** Hedar/ äre Sand-Malmar.

Ja hon niuter och har hwad nånsin henne behagar,
Glädie/ Hugnad och Frögd/ Lust/ Löye och rolige dagar.

MEn huru stor hon är med owärderliga gåfwor;
Ar'et allena et lån af snart förgånglige håfwor.

Hwad står stundelig ei för Tid och Öde i fara?
Hwad kan grundat och fast inunder Solene wara?

Himlarne må sig uti sitt lopp förnna och wända,
Hafwa de dock ett måhl och deras skiften en ända.
Alle Jordiske ting huru de syns nfwas och braska,
Sambla sig åter i muß och mötas igen i sin aska.
Alt far undan och flyr och når en tid här å liden.
Skal den ytterste tid och glödra en ända på tiden.

Jag såg Glädie och Lust/ sig måtta i kämpande flöde;
Men jag märkte där hos ett hotande sorgligt öde,
Bäst jag wände mig om så hade de snarliga swunnit,
Och dera' runnit war se'n ei mer när hopene funnit.
Widare såg jag och hån til tidsens twång och elände,
Och mig mötte beswär ehwart jag fikte och wände.
O huru bundit är Alt! Huru swår war bärning och föda!
Wisdom/ Därskap och Wett/ Alt/ Allt är jammer och möda.*

* Predikarens 1. cap. v. 17.

Dåranom händes ibland som han alt wisliga gjorde/
 Och den Wise igen som dåranom ågnad' och borde.
 Den ogudaktige med den frommas lycka bekrönes/
 Den Gudfruktige med den argas plåga belönes.
 Skicklighet ei til Gunst ei konst til Rikedom hielper/
 Hwad den ene giedt hopp en annan skadar och stielper.
 En af fångelse förd blir högder å Konglige Thronen/
 Annan af Konunga börd måst lämna Scepter och Cronen.
 Sådan är wärldsens Art / Sed / Skick och swikliga Lycka/
 Somblige lida förtryck och somblige andre förtrycka.

Ytterst kommer här anthen swultne och hungrade Giästen/
 Tysta Hyddones Drätt / som rider å blackotte Hästen /
 Slägts-Utödaren, ja, den Trumpna / Ohyggliga / Gambla/
 Toma och Tunna / som jämt wil fånga / fälla och sambla /
 Döden Syndenes Son / obeweflig af ångslan och böner,
 Ytterst hälsar och han på Adams döttrar och Söner,
 Dem han å olikt sätt om lif och lefwerne bringar,
 Och med grusliga makt dem hotar / trycker och twingar/
 Somblige han uti hast och pinsamt somblige spåker,
 Och sine fångne i mull til mahl och förödelse wräker;
 Detta är åndan å Allt. Och Ho kan stilja i grafwen
 Konunga spiran? Ho kan åtstilja Tiggare stafwen?

Men 'skian kommen af Jord til Jord måst' snarliga komma,
 Likt en Drömm/en Strömm/ett Gräs/ett Glas/ene Blomma.

SEn I dödlige! se'n en sorgligt lysande Spegel,
 Och påminner Er jämt Er bortgångs lära och Regel.

Om uti Saligt hopp, I döden i tankarne bore,
 Han Ehr icke så swår så altings faselig wore.

En så gruslig han är dem ei hans nalkande lida,
 Lika så ljuflig är han dem honom tröstliga bida.

Och hwad wille han wähl mot de behierrade wåga?

Bruten är ju hans udd/ och bräckt hans skadliga båga.

Döden dödar oss ej/ han wil i fällande frälsta/

Döden å kropsens död/ och döden å själens hälsa.

Han gör ett hastigt tahl af all vår tråldom och möda,

Följer oss i vår Graf när wi äre stele och döda;

Han afläder oss ock; Men straxt vår nakenhet höljer,

I den swalkande Matt, och uti Grafwena döljer.

Lämnar oss i vår frid, och om oss dörena sluter,

Där vår aska sitt hägn af wårdande Andarne niuter.

O huru sälle å de som i Jordene liggia och hwila!

I den Vänerste Jord! dit de från nödene ihla.

Där ei arbete mer de trötta skulorne twingar/

Men de döde ha ro inunder Mattenes wingar.

Och ei plågor och twång af hunger och nakenhet kiänna,
Eller at kiölden skiär, ell hetan mera må bränna.

Hwar'från alle i hast wid domsens nalkande wäckas,
Då när högarna fly och diupa dalarna sträckas;
När Basunerne gå och giält i lustene stötas,
At wid sådana dån båd' döde och lefwande mötas.

Då de bedröfwade sig af Guds åskådande mätta,
Och en Ewigghet gör dem åter unga och lätta.

Där de i strålande skien som tindrande stjernorne lysa,
Och både Klarhet och Glantz samt Ljus och Härlighet lysa.
Där den Härliga Stad när Gudi och Lambena blifwer,
Som sine Borgare jämt ett saligt wäsende gifwer.
Där war Långtan och Lust med annan löpa i wädie,
Där ei Natten å Natt; Men dagen Sålhet och Glädie.

Stockholm, den 23. Septemb.
1726.

J. E.

Grav-Skrifter.

Alt är Fångelighet; *

Då

Kongl. Maj:sk och Sveriges Rikes Högstbe-
trodde Mann / Råd och Sältmarskalk / den Högwähl-
borne / nu hos GUD i Ewiggheten Salige Grefwen
och Herren /

Herr **ERIC SPARRE,**

Den 4. Aug. åhr 1726. beslöt sine Rådslag och wan-
dring på Jorden, och intog de Rättfärdigas boningar i Him-
melen, påmint af en underdån- ödmjuk tjänare.
J. F.

Alt inunder Solens Gåte,
Alt inunder Månens ring,
Swad Wi med wår tanka måte,
Alt är idel ingen ting.

Sielfwa Tiden (Som man wet)

I sin flycht wår wärpling likar,

Med Predikaren predikar:

All ting är Fångelighet.

* Pred. 1: v. 2. 14.

Swat

Hwar är nu Carthagos Seger?

Troijs Ståltet? Babels ros?

Cyri Makt och Cæsars låger?

Allt är svunnit och sin kos.

Är dock intet mera kvar,

Så af forna världens under,

Som af Heltars Råd och Funder,

Än hwad man af Sagor har?

Alexander har det tyckte:

Han så trohigt swärdet drog,

Det han knappast trodd' och tyckte,

Att en värld war honom nog.

Store Kung/ Förlåt! jag ber,

Äh hwad mänd' ditt höghod mena,

När du icke fick den ena/

Såg? hwi tänkte du på fler.

O! I Gudar uppå Jorden

Se'n hwad här wil blifwa af!

Är då ingen friad worden

För en mörk och trånger graf?

Scepter, Spira, Spiut och Swärd/

Måste ju här läggas neder;

Här förblekna Palm och Ceder;

O en obeständig värld!

Kunde Dygd för döden fria :
 Mandom / för hans starka arm :
 Wälde / för hans skarpa lia :
 Klokhet / för hans Hot och Harm :
 Fågring för hans blinda stott ;
 Wor' Gref Sparre än ei glömdes :
 Dock ho lefwat så berömdes
 Lär ei glömmas bort så brott.

Hielte / Fäderlandsens ähra :
 Giötare Prydnad : Rikets Tir ;
 Trenne Cronor wittne bära
 Huru dyr din bortgång blir,
 Wittna ock mång' fremde land,
 At med dig och dine leder /
 Råd och Mandom lägges neder /
 Uti Grafwens falla sand.

När sig Molnen sammandra
 Ock den dryge Åskian går,
 Blår det sig til owär laga,
 Storm och lüngand' förestår ;
 Så det åfwen bådär än :
 At ju fara är för handen,
 När de Wise dö i landen,
 Ock de Trogne ryckias hän.

Himmel/ skal din wrede vara
 Öfwer oss til Ewig tid?
 Wil du dock ditt arf ei spara
 Låta Oss i Ro och Frid?
 Sku de dödsens byte bli
 Som ha sluppit krigets låga?
 Är det (om jag dristar fråga)
 Wäld ell' Nåd Wi lefwa i?
 Dock, hwi wil jag detta weta
 Och med GUD til Rätta gå?
 Ho kan Herrans Nåd utleta?
 Det ei Änglar lärt förstå.
 Nog at Wi ha wissheit fått
 Af det löfte jag här säger:
 Näpsten måhl och Gränzer åger;
 Men hans Nåd är utan mått.
 Kommer Swea Barn och Bröder
 Stånden alle för en Mann!
 Nu är tid at man i nöder
 Sig med alswar griper an.
 Bort, låt det i hiärtat blö
 At Oss Hoppet skulle fela.
 Låt Oss denne lösen dela:
 Alla lefwa, Alla dö.

Men

Men hwar skal jag lindring finna
 För ett bröst som swära qwäst?
 Högwålborne Fru Grefwinna
 Ehr rör denne saknad måst.
 Et jag endast nämna wet:
 Ho sin håg har lfst från jorden,
 Har ock tröst i dese orden:
 All ting är fåfånglighet.

Öfwer

Nu hos GUD Salige
 Fordom

Threborne och Högwålachtadt/
 Herr DANIEL de LOHMELL,
 Som efter en långlig utstånden sjukdom och
 Christelig beredelse / den 7. Aug. åhr 1726. affomnade/
 och den 11. därpå följande i St. Catharinae Kyrkia Jord-
 fästes / uttrade / i sit siukliga tilstånd / följande
 tankar / de i sorgen qwarlemnades
 Hørsamste Tienare
 J. F.

NB. Näst under Titul Bladet stod en Lik-lista med följande tilskrift:

Detta hus, min wandrings-man,
 Jag mer än hela världen äger,
 Här är det festska Slätt och Läger/
 Som ingen öfwerwinna kan.

Al ting siter til sitt ämne:
 Alt sit hemwist längtar til:
 Hwad Wi under Solen nämne,
 I sitt wäsend wara wil.

Eld/ och **Watten/** Lust och jord/
 Hur' de dela makt och wälle,
 Dock, i sitt bestämde ställe
 Blifwa, efter HErrans ord.

Elden fria lusten söker
 Och åt högden swäfwand' far;
 Gnistrar, sprakar, dammar, röker,
 Hwar han icke öpning har.
 Utur jordens stängda wrå
 Öfwer Bergen han sig häfwer,
 Fräter alt hwad honom öfwer,
 Att han frihet winna må.

Wattnet/ som så sällsamt flyter,
 Har så många handa lopp,
 Snart det utur skyn sig bruter,
 Snart ur jorden öfwaller opp;
 Hwart som hålst det rinner af,
 Bort i Sidar, Strömmar, Floder,
 Samkas dock til sina Moder
 Och det wida wilda Haf.

D

Wad:

Wädret / skönt Wi icke weta,
 Hwar des råtta tilhåld är,
 Will de dålda rum dock leta
 Där des hwila wara plår.
 Bäst Wi höra til des gun,
 Att det fålas / snys och fräser,
 Samt i stormand' wrede hwåser,
 Måst' det i sitt dålda fly.

Jorden / som utur sitt sköte
 Tusend' handa Allster bår,
 Örter / Gräs / och Fruchter söte
 Och hwad likt och olikt är;
 Måste med sin wärters slag /
 Med det minsta Frö och blomma,
 Til sin jord tillbaka komma;
 Följa all Naturens lag.

Solen / hwilken liusast brinner
 Af all lius på Himmelen,
 Til det rum där hon uprinner,
 Dit hon skyndar sig igien.
 Hwart man synen sända will,
 Hwad Wi höre, hwad Wi nämne,
 All ting fiker til sitt ämne:
 Att sit hemwist längtar til.

Lika Öde Öf och följer
 Som ett twesfalt ursprung ha :
 Wäre Kroppar: mulen hölljer;
 GUD wil anden til sig ta.
 Dock, wår kropp, den usla jord,
 Som en tid i mull förwaras,
 Skal å nno uppenbaras,
 Och bli en gång härlig giord.

Bleka hamn / som bären kläder,
 Och Öf detta wittne bär,
 Du, så wål som dina Fäder,
 Redan wid öf skilder är.
 Säll äst du! och wål är dig!
 In den stormand' korskens bösja,
 Som til grafwen wille följa,
 Har nu ändtlig saktat sig.

GUD som Wäre hiärtan känner,
 Ser wål hwad Öf nyttigt är;
 Lägger korsk på sina wänner,
 Pröfwar dem han håller fiär;
 Men hans hielperika hand,
 Är ei under agan fiärran;
 Låfwat ware HErran HErran!
 Som förlöser Wära band.

O! J/ Tysta Syddors Andar
 Öpnen mig och Edre Tiäll;
 Säll den i det Tysta landar!
 Han är wist med allo Säll!
 Låt Öf dölja Öf i mull/
 Wi/ som å med sorg berända/
 Där skal plågan återwända/
 Lyckan bli Öf blid och hull.

Ytterst, waren J och tröste!
 J, som denne saknad qwäf,
 Eror, den honom återlöste,
 Han har äfwen nu gjort wäl.
 Skulle något felas än,
 Är Ehr sorg förswär at winna?
 Kunnen J Ehr strart ei finna?
 Tyst! J råkas snart igien.

Wid
 Doctorens och Provincial - Medici,
 Adels och Öfgaftad
Herr ERIC CARELBERGS
 Begrafning / som skedde i Norköping den
 A:o 1726, den Salige Afledne til efterminne / skref följande korta rader. J. F.

SA wil din Sälla Siäl så snart
 På annat wäsend' lyfta,
 Och sig uti en fredlig fart
 Åt Firmamentet lyfta.
 Du flytter från vårt sällskap bort;
 Ett annat folk behagar;
 Men gör de dinas glädie kort/
 Med dina korta dagar.
 War nu att skiljas lagom tid
 När man för Wåhrens blomma/
 Om Hösten tänkte glädias wid,
 Åt mogen frucht bekomma?
 Se dock, hur' döden swåra ting
 Sin' pilar mot oss hwäßer,
 Nu måst' man otänkt sprida kring
 För Myrten Sorg = Cypresser.
 Hwad är at gräs och örter kraft/
 Och Blomstrens wärckan weta/
 Åt kunna af Metaller fast/
 Af Stenar wätstor leta?
 Åt Trädens fruchter/ Wårter art/
 Af fiärran länder pröfwa,
 Samt hwad den Högsta oss har spart,
 Och Wi i nöd behöfwa?

När utan skilnad, alle slätt,
 Klokt / Oklokt / Fattig / Riker /
 I Grafwen väntar samma rätt /
 Och blir hvarannan liker.

Hit! I Natur-förfarne; hit;
 Men fåfängt! blir tillbaka!

Vår dödas egen konst och flit
 Måst' här sig sielf försaka.

Så går det, när ei ödet spar
 Vår Syndda til at sielpa,
 Den ästa androm hulpt har
 Kan då sig sielf ei hielpa.

Dock, du som detta läs och hör
 Tänck aldrig at jag skrifer:

At döden (hur' han wäldet för)
 Os' altings mäktig blifwer.

Nei, annat Os' Vår Sälla will
 Med sitt exempel lära:

När swedan börjad' sättia til
 Låt han sig minst försära;

Men strart han såg Sin gamla kom
 Och at det wille lida,

Så sökte han sig läkedom
 I Christi Sår och Sida.

Föräldrar! hwad för Frid och Tröst

Må jag Ehr föresätta?

Som Edre sorg-bebundna bröst

Förmåtte bättre låtta.

I klagen: at Ehr hand ei fått

Hans ögne-läck tiltrycka,

Men som Ehr sorgen nära gått

Så är det mer en lycka.

En sinas bortgång wistas wid,

Ett minne åsta wäcker,

Som mångens hela lefnads tid

Med ångslan gienomränder.

Nu, tu som fram om Grafwen far

Glömm ei din skyldnad gödra,

Och jemte mig benågen war

At denne önskan föra:

Hans kropp i Grafwens kalla sand

En ljuflig ro ei sakne/

Och glad utur det tysta land

Wid Domsens Morgon wakne!!!

* *

* *

* *

*

Wår

Wår usla Wandring/
Afmålad gienom en **S**jö-Fart/

^{wid}
 Assessorens uti Kongl. Maj:ts och Riksens Commer-
 cie-Collegio,

För detta Wålborne / nu hos **GUD** Salige
Herr **PEER STIERNCRONAS**
 Begrafning / som skiedde i Stockholm, den 23.
 Octobris 1726. af de i sorgen qwarlämnade / Förnåme
 Sorgbundnas / Hørsamme Tienare

J. F.

När Store Ocean mot skyn sig häfwer opp
 Och utur bottnens dn de stolta böljor winder;
 När fradgan drifwer hån fram för hans nra lopp:
 När gramma Sky-kast gå som giöra farten blinder;
 Då tyk's det hålla hårdt, då blir en farlig wefwa
 För dem, i Hassens swell mot Storm och Strömmen stråfwa.
 På wärldsens öpna Haf/ har Os vårt öde satt,
 En twär och omwänd hand är mellan Os och döden;
 Hielp Gud! hur' ömsa Wi många mulen Dag och Natt,
 Wi utstå hårda kast och mörka skiftnings öden.
 Så den/ på hwilkens mast de höga dukar dragas/
 Som den/ med resna Segl i trånge wifar jagas.

Swad

Hwad annat höre Wi, än dån och fråsand' gån?

Luft/ Himmel/ Haf och alt sun's wredt och hotard' wara:
Grund/ Klippor/ Blinda-Skiär/ Storm/mörker/moln och sky/
Oß föra oförsedt i en försätlig fara;

Nu gå wi strart i qwas, nu fråsas emot stranden,
Och wråk's med wågens skum, som splittror uppå landen.

I wrede bölljor, som til Nordens strander slå'n
Och synas föga ting Ehr nra wilja tåmja,
Som i Ehrs raseri för fria tygel gå'n:

Som byten Hafwets lugu och lustens blida sāmja;
Tyk's än ei tider bli sig i sin dånning giuta,
Och i en fredlig fart Ehrs gån och buller sluta?

Nej! nu blir äntlig sport: alt lutar til sitt fall;

De starka gifwa sig och fasta stöder bogna;
Här ser förwirrat ut / wår Period syn's all /

Snart ryck's de Wisa hån / snart giäller det de Trogna.
I jordisk-sinte! som i säkerhet än såfwa /
Tör's I / när så går til / lång ålder Eder låfwa?

Ach! Hiorten ser lifwål en hoper sunda år:

Och många wintrar ju en olyck's-kråka tåfjer:
Man tror at ormen ur sin hud förnygrad går;
En Phoenix i sin död på nytt sig lifwet wåljer:

Ja/ Rosen tar igien hwar Wåhr sin färg och blomma;
Men Men'skian måst' til jord i bästa blomstren komma.

Den sälla döda som sin wandring slutit har,
Och Os vår wanfslighet inunder ögon ställer,
Han tycktes än hast tid at längre lefwa qwar,
Som den til åhren ung, til mycken fördel Säller;
Men döden som och på vår födslostund plår wänta,
Han snålas utan mått och fordrar på sin vänta.

En klagan, at vårt land på sådant folk ser brist,
Som Redlighet och Dygd och Menlöst Upsåt hysa,
Wi wete, at Wi ha i STIERNECRONA mist
En Man, som Trohet lät i ord och gierning lysa.
Hwad under at sligt lån man ei fått längre nyttia?
Ty slite skola ju Guds Härlighet besittia.

Så stier det: Fromhet flur, hwar Arghet triswas wil:
Och Falskhet lefwer qwar när Trohet ser sit öde:
Achitophel är än/ fast utan namnet/ til/
Hwar sin's en Jonathan? hwar David? bägge döde.
Den onde säden trifs/ som borde hädan fara;
Den Fromma Hopen dör och måst' ett Offer wara.

Sorgbundne! sättes dock Eht tålmod på prof,

När GUD så tida wil Eht Fäder til sig sanfa;

Men han förnimmer bäst alt hwad Os gör's behof:

Hans Råd och Dolda Dom är widt om men'stio tanfa.

När Wi med tydand' tal wår räkning tecknat fuller/

Så byter Gud den om med idel blinda nuller.

Ett wil jag Eht til tröst allenast nämna 'opp:

Den Mästaren/ som först hans farkåst bandt tilsamman/

Samt lade'n ut på redd/ och ledde i sitt lopp;

Tror: at han skiftalärt/ Moln/ Solstin/ sorg och gaman.

Så wet I ock hwad Man i Eder Sälla bodde,

En/ den i ondskans Haf sitt skiepp med trohet rodde.

Til

Rectoren wid Åbo Cathedral-Schola,
 Wåhlåhreswärdige och Höglårde,
 Herr ANDREAS DEGERMAN,
 Då han / om sine i lifstiden Aldraftåraste twenne wid
 Academien i Åbo Studerande Söners /
 JACOB och PETTER DEGERMANS
 Död beklageligen tilkiänna gaf; af hwilka /
 den förra föddes Åhr 1706. den 8. Februarii, och efter
 jämna 19. Åhrs ålder affomnade 1725. den 8. Februarii:
 den senare föddes Åhr 1708. den 18. Maj, och dödde den
 24. Julii innewarande Åhr 1727. då han slintande af ett
 Bårg / wid det han skulle roa sig med metande wid
 stranden, beklageligen omkom och drunfnade; waran-
 des bägge begrafne i Nyland och Tenala
 Kyrkia.

 Et war ett sorgligt bref, som mig tilhanda kom,
 Hwaröfwer mig ännu mit hela hierta blöder;
 I skrifwen, at Ehr Son, Ehr kiäre Son, är döder,
 Och at olyckligt han i watten kommit om.

Se på hwad åtskilt sätt en men'skia hädansfar:

Den som på stranden står i kalla böljan domnar;

Den böljan undangått på säkra stranden somnar,

Och döden sitt försät på alla ställen har.

I stolta böljor, I, i hafwets diupa blå,
 Det syn's, som wille I Ehr om Ehr dämning bräta,
 Och glupste efter rof på torre stranden fläta;
 Där I dock borde wid de stängde bommar stå.

Är det ei Eder nog, at I på wattenets fält,
 Ju om Ehrt lösa skum, så många 'tusend' dräncken,
 Och både skiepp och folk i tysta diupen sänken?
 Är med Ehr hämd och harm på rymden ei bestält?

Ach hwad en hiertans sorg! at ingen fara se,
 Och samma ögne-blik i dödsens fara råka;
 Det måtte wähl ens bröst i stycken sönderbråka;
 Och den det angår, snart en dryck til döden gie.

Föräldrar, förjen! En I ha'n at sörja fog;
 Här må den salta flod för friska böljan gråta,
 Och Edre ögne-hwarf utgiuta wittnen wåta,
 Så mycket mera, som Ehr Son i wattenet dog.

Det är ei länge se'n den äldre slöt sin tid,
 Hwars saknat än Ehrt bröst til tunga suckar rörer;
 Men detta mycket mer, som alt Ehrt hopp förstörer:
 Här lär med Andan och med kiottet blifwa strid.

Bli det den hugnan I af Edre barn förwänt,
 Af dem i kunnat tröst mot sena åldren ninta,
 Då hwita låckar fram på Edre hufwun skiuta,
 Och Hösten i Ehrs hår sin snid och rim-frost sändt?

Det säg's : at deras åhr ha mycket låfwat ut,
 Och mot Ehrs lärda flit at deras snille swarat:
 At fromhet sig med dygd i deras wandel parat;
 Men döden gör på alt, och utan skilnad, slut.

Jag wet, hur diupt det i föräldrars hiertan skiär,
 När de sin ögons lust och ålders hugnad sakna:
 Jag wet, at de hwar dag med wåta ögon wakna;
 Ty ingen sorg så stor, som hiärtats ångest är.

Lifwål och fast jag Ehrs til tårar manat har,
 Jag Ehrs igien til tröst och tåligt sinne fallar;
 Sidnt hafwet himmel-högt och emot fästet swallar,
 Wid sielfwa diupet det dock lugn och hwila tar.

Betänken : om Ehrs Son i wattu-nöd bles sänkt,
 Så war och wattnet, som från synden honom twådde:
 Som Satan affsed gaf, och wid hans dop förmådde,
 At wattnet honom frälst / då wattnet honom dränkt.

Min Gud, hur sällsamt du dit Regimente för!

Igienom Watten och Eld har du din dålda vägar;
 Allt hwad du skickar til vårt bästa tiens plågar;
 Hwad skadar då om man i Eld ell' wattenet dör?

Bort Tårar! wiken bort! gien tröst och tålmod rumm!
 Förqwasde sinnen up! och låten Ehr hugswala;
 O! at jag kunde så, som jag det tänker tala;
 Men blandad sorg och tröst gör tungan stel och stumm.

J weten, Wårde Man! hwad wördnad jag Ehr bör;
 J å som mig ha giet min första barndoms lära;
 Ock sådt det ädla frö, som skull i minnet wåra;
 En fruchten och däraf med rätta Ehr tilhör.

Tag detta til en pant utaf min tacksamhet;
 Här tröttnar tanken och min suka hand at skrifwa;
 Och detta torde ock, ho wet, det sidsta blifwa;
 En jag mig ingen stund för döden säker wet.

På Grafwen.

Wå bröder / hjärtans barn / de sinas Tröst och Hopp /
 I detta mörka rumm sin torra aska blanda;
 Men när de så igien sit Skick / sit Lif / sin Anda /
 Sku de med större glants / än Solen lysa opp.

Stockholm, den 25. Augusti
 1727.

J. F.

Det

Det gamla förbund:

Du måste Dö:

Påmint wid

Nu hos GUD Salige Jungfruns

N. N.

Graf.

Sälle Möjor! I som bo,
Uti Näckens Wattu-Rike;
Sälle I förutan like!

Tysta diupet är Ehr ro.

Fyllest Få i kindren tvåtta

När som hiärtat står i brand,

Och med tårar sorgen låtta,

Wattna Hafwets wida strand.

Lånnen Of Ehr kiällas flod

Wårt elände at begråta,

Ach at Wi med ögon wåta

Mitt i willa böljan stod!

O at Oceanens wågar

Wåre ögon fylte opp!

Dock at tyda hwad Of plågar

Spisa inga strömmars lopp.

Bistra

Bistra öde! Svåra slut!

Måste Wi för syndsens wälde

Bli til ewig tråldom fälde?

Utur Eden drifwas ut.

Tistel fagra Jorden höljer:

Törne wäfs af syndsens frö:

Och på alt sen äntlig följer,

Det förbund: du måste dö.

Charon, wid sin swarta Elf

Sitter ut med stilla stranden,

Där han styr til tysta landen,

Täncker, talar wid sig sielf:

Du är tid min färja nyttia

Medan wiinden fogar sig,

Folket utur världen fluttia,

Kommer såleds an på mig.

Döden, som sin Färjeman

Såg til swarta båten hasta,

Stång och åhrar för sig kasta,

Sade: bida om du kan.

Om ett ögneblick, ell' mera,

Skal du nog at skaffa få,

Låt mig lian först hantera,

Litet ut på rymden gå.

§

Där

Där med utan wett och skäl
 Han båd' likt och olikt fäller;
 Blind och döf och dum sig ställer,
 Sargar, sårar, swåra qwål;
 Rasar i sin grymma iswer,
 Och med twång sit wälde för:
 Allt til spillo för sig gifwer:
 Thron och plogen ledig gör.
 Såled's är wår frihet fort!
 Snöpligt ha wi arma Sidlar,
 Blifwit den Tyrannens trålar,
 Ach hur' ganska illa gjort!
 Allt för stor är Oß wår skada,
 Större än man tänkia kan,
 O at lian och hans spada
 Endest ginge diuren an!
 Hwad för jämmen til at se,
 Skilnad ibland wänner sata;
 Mannen Makan sin förlåta,
 Makan Mannen öfwer gie;
 Barnen Fädrens död beklaga,
 Och Föräldrar Barnens slut;
 Brodren sorg för Brodren draga,
 Tills de alle burits ut.

Äter finner sig på båhr,
 En den låf och lefwa wärdig,
 Til den långa resan färdig,
 Som oss allom förestår.

Sant, at Wi dig nödigt mista
 Medan du för tidigt dör;
 Bleka Spöket på sin lista
 Utan skilnad alla för.

Siönste! war du enkom giord
 Någon tid at hugna jorden?
 Är du åter hänrykt worden
 Til en klagan för vår jord?
 O ett fagert hopp för mången!
 Och ett angenämt behag;
 Hwi är Solen nedergången,
 Förr Hon sedt sin halfwa dag?

Sörjen som Ehr billigt bör;
 Men ändock Ehr tårar spären,
 Wid Ehr sorg betänkte waren,
 I, som denne saknad rör.
 Döden hur' han är förslagen
 Står i twiswel-hopp likwist,
 Döden finner sig bedragen,
 Medan han har udden mist.

Stoft, och hwad ei nämnas wärdt,
 Mätt och mahl och musten röta,
 Samt hwad Gräfwen kan förnöta,
 Honom endast är beskiärt.
 Allt hwad wansklighet besluter
 Det går Siälen icke an,
 Siälen fria wilkor niuter,
 Siälen ei förwandlas kan.

Låtom Of emedlertid
 Synd och världen wedersaka,
 Strida, Bida, Bedia, Waka,
 Tills Wi färdas få i frid.
 "Sälle de i Jord sig sänka/
 "Medan dock alt kiött är Hö;
 "Sälle Wi när Wi betänka
 "Det förbund: du måste dö.

* *

* *

* *

Sfwer

Sin Trogne Siåle-Sörjare /

för detta

Capellanen wid St. Mariæ Magdalenæ Försam-
bling här i Stockholm /

Wåhlåhretwördige och Mögswåhlårde

Herr **CARL KIELLIN,**

Då Han den 15. Maji Anno 1728 Saligen afled /
Och den 23. derpå följande begrofs,

Skref detta J. F.

Si är ock nu Din resa giord,
Du Trogna Herde för Din Hiord:
Du wårde Mann: och HÆkrans Präst;

Som här en liten tid war Giäst:

Som aldrig wist Dig trött ell' sen

At hugna de försträckte Ben:

At hela en förbråkad rö;

Och wäcka den i synd will' dö;

En rökand' weka tända ann;

Men släckia hwad af lusta brann;

At sönderdela mörksens mackt;

Men ha' om Christi rike wackt.

Hur' har du intalt Frid och Tröst
 Uti mit nederlagne bröst:
 Hur' ofta med Ditt muntra Liud
 Liksom med wäld mig fördt til GUD:
 Min längtan med förwifning stilt,
 Och mig från syndig åtrå skilt.
 Ja, så förstärckt min swaga tro,
 At sig min ångslan giedt til ro:
 At jag mig säkert äga wet,
 I GUD en sann dehlachtighet:
 Och glädien mig så wiser är,
 Som wore jag alredan där.

Jag tnektes då Du war hos mig,
 At jag då war hos GUD med Dig.
 Wi taltes wid om mycket godt,
 Och om Guds Barnas Arfwelätt;
 Hwad Lycka wåre Fäder giordt,
 Som gått til tynsta Landen fort.
 Nu får du sielf i glädien se
 Den tröst, Du mig har welat te.
 Ach! Ho skal ändtlig lösa opp,
 Det bandet mellan Siäl och Kropp,

Som

Som mig så tidt bekninrad gör,
 Att jag så ofta, ofta dör?
 O! Att dock GUD bewekte sig
 Mig snarlig kalla opp til Dig;
 Jag skulle menlöst tråda fram
 För det för Oß korsfäste Lam,
 Och tala om den Siäls-Frid,
 Som Du i sorg mig tröstat wid:
 Hur' Du de glödand' spiut har bräckt,
 Med hwilka Sathan mig försträckt.
 Wår wänskap skulle bli så stor,
 Som jag den en gång blifwa tror;
 Men nu hwad wil jag säija mer,
 När Hand och Hufwud luta ner,
 När döden mig så innehar,
 Att Intet af mitt Allt är qwar.

Sorgbundne Maka! Barn och Släkt,
 Jag wet hwad qwahl Des Saknad wäckt:
 Men tänck: Att Han/ som Indians Man
 De faderlösa föda kan.

Och Du, som spåtsk och trohig går,
 Se huru snart man låg's på bår:

I Andedräkten, som du drar,
 Består det stolta mod du har.
 Hur' högt ett liud du från dig gier,
 Äst du ett Liud, och intet mer.
 O usle Mull! O Matke-säck!
 Hwi yfs du öfwer Stoft och Träck?
 Hwärt wil du med din Styrcka fort?
 Ell' har Förstånd dig galen giordt?
 Kom, Arme Däre! Kom och lär:
 Förstånd och Styrcka intet är.
 Gunst / Gåfwor / Mandom / Snille / Wett,
 Ha alla här sin anda sett.

MEn jag, jag wänder mig igien
 Til Dig, hos GUD, min Sälla wänn;
 Snart se min matta ögne-bryn
 Med suckan efter Dig i skyn;
 Snart til den mörka jordens wrå,
 Där man Din Aska bädda må.
 Och fast jag wet: Din Sälla Siähl
 För Lambets Thron mår ewigt wäl:
 Fast Du på Glädie-stranden står,
 När mången ihl mig öfwergår;
 Så önskte jag, wid mitt beswär,
 At Du ännu mig wore när!

Hur' ofta går jag wid Din Graf
 I Tankar sorgse til och af:
 Hur' stäncker jag med gråt den mull,
 Som blifwit blandad för Din skull:
 Hur' samnar jag den Kalla Sten,
 Som gömmer Dina Trötta Ben.
 Förr skal ei Tänning stie i Ny:
 Förr Dagen utur Väster gry:
 Norrstiernan förr i Söder stå;
 Och Carla-Wagnen bakvänd gå:
 Den längsta Winter-Natt bli kort,
 För'n jag Dig nånsin glömmier bort.
 Nu haf farväl til långlig Ro,
 Tills åter Wi få sammanbo!
 GUD; Änglar til en Klarhet ny,
 Din Siäl ledsaga öfwer sty.
 O! at den Dag snart lysa må,
 När Guds Basun begynner gå;
 När Jag och Du och Alle Wi/
 GUD in- och utom OS få si.

* * * * *

EPITAPHIUM,

Tillagd

Til föregående

Sorge = Dift.

W

* * * * *

Andringsman!

Medan du äst stadder på en wilsam wäg,

Dårest du intet ögneblick är säker,

Med mindre du ju anfällen och förrastad warda kan;

Så tag mig til godo, at jag dig Herberget wilsa will:

Här finner du en Graf,

Och där uti en dödan,

Betänk: At du ock dö måste.

Detta är det måhl, som allom föresatt är.

Frågar tu hwad wägar Herren honom fördt hafwer?

Fromhet och Trohet hafwa bewarat honom:

Rättfärdighet och Sanning hafwa gåt för honom:

Nåd och Barmhertighet hafwa följt honom efter:

Märk hwad det är, som dig uplysa och leda skal!

Åstundar du at weta huru han lefwat hafwer?

Han war Nitisk; Men bar Nit emot falskhet och bedrägeri:

Han war icke utan hat; Men hatade de gudlöse försmädare:

Han

Han war fruktsam; Men bar en inderlig wördnad för Guds försyn:

Se, huru du din gång och wandring ställa skal!

Wil du weta huru han dödt?

Han dog dageligen; därför war döden honom icke fäselig:

Han hölte det Öwisja för det Wisaste; därför war han glad i
lifwet och förnögd i sin död:

Han lefde i Christo; därför blef Christus hans lif, och döden
hans winning:

Besinna, huru du dig emot döden bereda skal!

West du, huru du hans bortgång förja bör?

Beklaga icke hans dödelighet;

En då hade du honom redan i lefnaden beklaga bordt:

War icke otålig, at han är döder worden;

En då sätter du dig emot Guds försyn och stickelse;

Som lif och död i händer hafwer:

Afwundas icke, at du hans kärlek umbära måste;

En därigenom lär du at älska Gud öfwer alt:

Fatta och förstå, huru du dine döde beklaga och begråta skal!

Och efter det du west,

At han ur Babylons-Fångsle til Freds-husom,

Och de lustige Boningar i Zion förder är,

Swarföre skal du honom återfordra?

Eller dit sinne sig deröfwer til ångstan begifwa?

O! huru ogunstige äre våre Sorger,

Och egennyttige merendels alle wåre önskingar!
 Har han wunnit Seger-Cronan,
 Hwarföre wele wi hans Triumph med suckar ofreda?
 Wi kunne honom icke, ehuru stehl och förbleknad han ligger,
 i enlig med sinne, såsom dödelig anse,
 En denne afbild är nu mera falsk,
 Utan såsom en Himmielsk-Medborgare,
 Den där Guds nådes fullhet, till alla deklar, ser och åtniuter.
 Här hafwer jag lämnat dig en kort lärdom,
 Som fordrar en långlig öfning.
 Lef så! så skal du Saligen dö:
 Dö så! så skal du ewinnerligen lefwa;
Wandringsman!

Brudfrister.

Lyck-Önskan

Til

Secreteraren Adels och Högachtad
Herr OTTO FREDRIC ENGELKE,
 Och Ungd-Edle Jungfrun
Jungf. ANNA BEATA ALBRECHT,
 Vid deras Bröllops-Act i Stockholm den 1. Nov.

1726. under sinliskt tilstånd, fattad af
 J. F.

Sig som förlängst med mogna skäl,
 Sagt hela Helicon far-wähl,
 Med alla Sång-Gudinnors Cor,
 Och världslig wisbet som där bor.
 Som aldrig nånsin någon dag,
 Tänkt mera några glada slag,
 På min förstämda luta slå,
 Men sorgse Thoner då och då ;

3

Som

Som redan i min egen bild
 Wid men'skors samfund ser mig stild,
 Och tyck's bland Wisne Skuggor stå
 Dem ingen mera tänker på.

Jag undrar hur' det kommer til,
 At jag ur grafven fika wil,
 Och än en gång i kring mig se,
 Hwad som i världen månde skie.

Hielp Gud! hwad buller, bång och gnn,
 At rucktet höres opp i stn?

De usle trålar hålla fort,
 Som de från första början gjort,
 At ryckas / rufwas / slitas / dra's /
 Och ofta om ett intet ta's.

Mitt blöda sinne rys här wid,
 O hwad en högstbeflaglig tid!

Må intet mig då hugna mer
 At alt hwad under Solen skier?

Bäst jag här om i twiflan står
 Wår Brudgum jag för ögon för,
 Som med des utwald' täcka Brud,
 Står prindder i sin Bröllops-Skrud;
 Hwaraf ännu mit hierta rör's
 Och som til frögd å nyo för's,

Och tror jag det det sidste är
Som mig i världen fågna lär.

Jag tilstår fielt mig orsak ha,
Att del uti hans lycka ta;
En han, som jag med hugnad spordt
Har mig ett trogit sällskap giordt;
Och ensam wist sig wara wänn,
När andra wänner swunnit hän.

Ach! wore nu som forna dar
Min förra drift och hålsa qwar,
Jag skulle stämma an en gång
En ny och mera lustig sång,
Min harpa gie så giälla ljud
Som förr ei hörts för någon Brud;
Ja, Hans och Hennes wärdighet
Skull' lysa afwund til förtret;
Ekwähl, tost Måkten ei förslår,
Min wilja öfwerhanden får,
Och om jag icke måktar mer,
Jag doch en önskan sänder Ehr.

§§ §
En Högste, som det första par
I Eden sammanfogat har,

Och

Och låtit utaf deras stamm,
 Ehr efter handen komma fram,
 Han gifwe Ehr så mycket gott
 Som något Brud = folck för Ehr fått!
 Som Tiden Ålder / Åldren Åhr,
 Och Åhren Månar tållja får:
 Som Månaderna där uppå
 I Wekor sedan delas må:
 Som Wekan Dygn och Dagar giör:
 Som Dagen Timmar med sig för:
 Som hwarje Timma til sit slut
 Uti Minuter räknas ut!
 Ehr gifwe Hösten mögen frucht:
 Och Wåhren en behaglig lucht:
 Den lufwe Sommar nöjsam frid:
 Den friska Winter sundan tid!
 Förr måge Tistlar Drufwor te,
 Och Wintrån Ollon från sig gie:
 Magnetten bli ombytlig;
 Förr än Ehrs wälstånd byter sig!
 Nu Sunnan blåse Eder lugnt!
 Så Arla Regn och Särta! Punkt.

* *

* *

* *

Då
 Secreteraren och Advocaten i Höglofl. Kongl.
 Swea Hoff-Rätt/
 Edel och Högachtadt
 Herr CHRISTIAN HERKEPÆUS,
 Med
 Wålborne Jungfru,
 Jungfru MARIA CHRISTINA
 NORDENFLYCHT
 Sammantwiggdes; som skedde i Stockholm den 2.
 Julii 1728. betygade sin fågnad
 J. F.

Ag, som min luta sörja bad,
 Och nyss en klage-riso qwad,
 Will nu min ångslan giöra kort,
 Och Sorg i Glädie byta bort;
 De tysta Thoners matta liom,
 I lunde strånger stämma om:
 Och i ett annat sammanhang,
 Förwända nu min lute-klang.

Ast werlden re'n af ålder grå,
 På trötta fötter tyckes gå;
 Och tynna bort af tidsens last,
 Samt bli til Intet med en hast;

En hennes grunder (som man wet)
 Sig stöda på Förgånglighet;
 Och hon sielf suckar at bli fri/
 Det hårda twång hon sitter i;
 Fast grymma tiden wäldsam är,
 Och all ting fräter och förtär,
 Förwandlar jordens krafft och mærg,
 I mulnad, röta, råst och årg,
 Och i en tunnna riswer ned
 Hwad hundra åhr lagt handen wed;
 Så står dock Kärlek oprätt änn,
 Som aldrig wända lår igån;
 Men blifwa i sitt förra Flor,
 Så länge en på jorden bor:
 Ja, lika fullt och fast bestå,
 När wärld och himmel skal förgå.

Du sielf lycksalighetens rot,
 Som bår för Ensligheten bot:
 Nationers lycka: Länders Pris:
 Den forna gyllne-tids bewis:
 Det högsta goda af alt godt,
 Som fallit på wår dehl och lätt:
 Som gör at all wår tids förtret,
 Sig byter i Förmöjlighet;

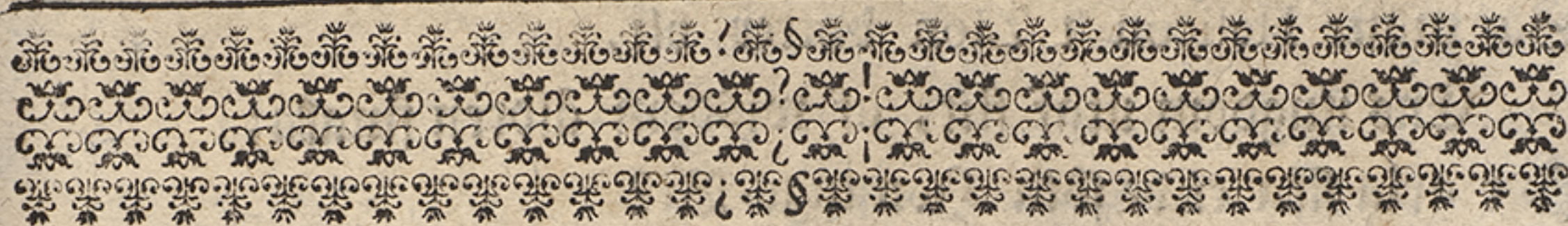
Hwad luf må Kärlek ägnas til,
 När intet luf tilräcka will;
 Af alt hwad wida jorden bär/
 Dess Adell äldst och ädlast är.

Förnöjde Twå! som denne dag
 Er gie at bygga hionelag;
 Som Sälle nu förfara få,
 Hwad all Naturen syfftar på;
 Tror, at jag af Ehr lycka rörd,
 Bliu lika som utom mig förd:
 Ja gläds at så fullkomligt War,
 Hwarannan sig til äkta tar;
 Och ömsom lycklig skatta kan,
 Så täcker Brud! så hurtig Man!
 En Mann, som til det ryckte hint,
 At han ur lagens Labyrinth,
 Sin nästa wägen wisa kan,
 Och tar sig mångens wälfärd an.
 En Brud, hwars Sedighet och Wett,
 De ei allenast göra ett,
 Men ock hwars Menlöshet och Blugd,
 Fördubla Hennes ärfda dygd.
 En Mann, som med Försigtighet,
 Och med Förmuft sig bärja wet.

En Brud, som lefwer tyst i ro,
 Likt Pärlan i sin Pärlmo.
 En Mann, som träffligt Snille fått,
 Gidr lycka, och har mycket godt.
 En Brud, som wida lysa månd',
 Af anse'nd', ähra och förstånd.
 Säg käre, sig hwad Brud och Mann
 Hwarann mer lycklig göra kan?

Förr skall af Floden Fruchter fås,
 Och Säd i Hassens Renar sås:
 Förr Swanen sunna öfwer Land,
 Och Diuren bo wid saltan Strand;
 Förr'n någon förmån trynta må
 För Ehr, I käre wänner Twå.
 Han/ som til allas tankar ser/
 Hans Nåd må hwila öfwer Ehr!

Til
 Affessorſkan Wålborne Fru
 SOPHIA ELISABET BRENNER,
 Då deß ſinrike och hårlige Betrachtelser öfwer
 Christi Pind

Gienom trycket woro utkomne.

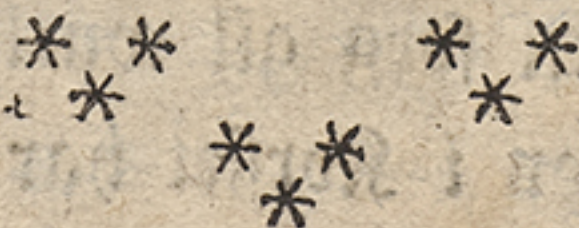

*S*ophia har ſig här den bästa dehl utwält;
 Har tänckt, hwad Christus ſielf Oß lär : at et är
 nödigt.

Buds Rike böre Wi ju löſia fram för alt,
 Hwad öfrigt ſkal Oß ſe'n tilfalla öfwerflödigt.
 Jag har med helig håg, och wördsam undran hört,
 Hur' in til Christi Korß Hon full med andakt ſutit
 Och i ſå ſorglig thon ſin harpos ſtränger rört,
 At wåta wittnen ſig ur mine ögon giutit.
 Mitt hiärta röres än utaf de tyſta ſlag,
 Med hwilka Hon til ſorg all wårlden med ſig biuder,
 Det ſyn's hur' trofaſt Hon i Korſet har behag,
 En ögat regnar gråt, och Munnen flagan liuder.

Så måste Helicon i Zion bytter bli,
 Ens ungdom utaf flit, af wisdom åldren smaka;
 Hur arla fika ei de söta Homungs-Bi?
 Som komma jämt och samt med samkad must tillbaka.
 Den spåda brädd man sedt, de blomster som man rönt,
 Då trädet stod i blom och marken i sin gröda,
 Är med så hårlig skörd och frucht af Hösten Crönt,
 At här Naturen sielf syn's lik som öfwerflöda.
 Wälsignad Röst! skal det dit sidste qwäde bli?
 An önskte man den tid då lärda Swanar höres;
 Dock, medan du förut de Sölsverhår fått si,
 Är wäl at anstalt til den sidste resan giöres.
 Jag som mig redan lagt på sote-sängen ner,
 Och skumm-ögd knappast mer än bara döden skåder,
 Som märcker daglig dags hur' nära han sig ter,
 Och uti mina fiät mig tätt på hälen tråder.
 Jag wil wid Christi Kors, med dig, mig ställa in,
 Ach! at för hans förtienst, den nåd af Gud mig hände:
 At intet wärldsligt mer må komma i mitt sinn',
 Så wor' min lefnad Frid / och Salighet min Ände.

J. F.

IRENICON

Ad

GEORGIUM ^{I^{mum}}

Potentissimum magnæ Britanniaë Regem.

INstruit una simul tres magna Britannia Classes,
 Europæ tacitis pace labante dolis.
 Hæc Austrum expansis, Boream petit altera, velis,
 Æquor ad Hesperium tertia flectit iter.
 Ut Russæ Hispanæque rates videre Britannas,
 Portibus in mediis contremuere suis.
 Quid vos Hispanæ tremitis Russæque Carinae?
 Pacem Anglæ puppes, non nova bella, ferunt,
 Europæ dubiam veniunt stabilire quietem
 Bellaque quæ sperant pellere monstra mari,
 Hoc Europa Tibi debet, Rex magne Georgi,
 Quod per Te stabilis tempora pacis eant.

Freds.

Freds- och Förenings-Öwåde /
Öfverräkt /

Til hans Kongl. Maj:t af Engeland / den
Stormächtigste Konung och Herre / Konung Georg
den första. År 1726.

Uttur Latiniska Språket af föregående Verser öfversatt af
J. F.

Du styrer Store Kong! ett mächtig Folk och Land,
Och Trenne Flättar Du med ens ur Hamnen reder,
Så snart Din Segel gå från sine sälle strand,
Sig in- och utom Beldt Din macht tillika breder.
När afwund ond af art, inunder hemligt swef,
Had' åter spilla tänkt den wunne fred i Norden,
Hon ögat sneda måst' åt Dine Segel-stref,
Och sucka at Din makt så högt är wuren worden.
Snart ser hon Sunnan til hwar Dine kiohlar gå,
Snart hur' de Nordan hän, och snart åt Wäster stråfwa;
Men strart en Spanst och Rus des spröten skåda få,
Af håpenhet de in om faste bommar båfwa.
Dock, hwad en fåfång sträck är Eder kommen å
I håpne Stammar I / hwad mände Ehr förfåra?
De flytand' låger som wid Edre bommar stå
Ha inga wrede bod; Men friden til at båra.

Då en långsam och bedröfwelig sjukdom hela åhret
fölgt mig efter.

Sur' länge, Gode Gud! wil du mig tröstlös låta?
 I Sönar, gifwen regn! och hielpen mig at gråta;
 Ach! om förmedelst gråt jag hunne til mitt hopp,
 Jag skulle Ocean med tårar fylla opp.

Hvad är at Solen högt på Horizonten skrider?
 När jag förgiäfwes dock måst tållja åhrsens tider;
 Förgiäfwes ömsa sig, Höst, Winter, Sommar, Wår;
 Ty idell idell Natt å alla mina åhr.

Jag tänkte : måtte jag dock snart min sorg förgåta ;
 Alf Charons swarta Elf jag wille farten mäta ;
 Ach ! om i dödsens Natt jag byta fått min tid /
 Så såfwe jag i ro och hade redan frid.

Jag såfwe där i ro , där fångar frihet niuta :
 Där de til jordens bröst sit matta hufwud luta :
 Där trugaren ei mer de trötta Trålar qwål /
 Där hwar har lika lott / en Konung och en Trål.

Men si ! jag måste än i kroppsens fängsle dwäljas ,
 Och mer för dödsens swelk än för hans grymhet qwäljas.
 Dock Solen ei alltid med mörka skvar går ,
 En gång / när Gud så wil / jag åter glädias får.

Anno 1728.

Wär hälsad , där du re'n en ljuflig wär beådar ,
 Du sköna Mechtergahl ! som än min ångstan skådar ;
 O huru gläder mig din stämmors giälla liud !
 Hålst jag upmuntras at tillika prisa Gud.

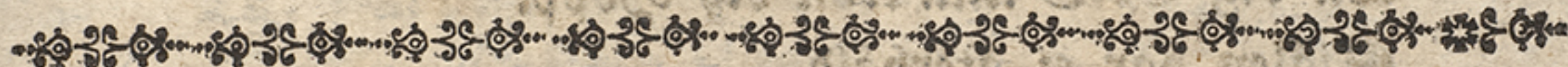
Ach ! kunde jag så wist mig glada nätter göra ,
 Som du dig ofta glad om natten låter höra ;

Jag

Jag skull' min ledsamhet i glädie byta bort,
Och mången långsam natt med sänger göra kort.

Likväl fast sorgen mig til jorden nedertrycker,
Jag mig i hoppet säll, i tankar salig trycker;
En wigtig härlighet min motgång kommer stad;
Och som bedröfwad är jag ändock alltid glad.

Jag fruchtar döden ei; och hatar icke lifwet;
Men har i HErrans hand i lif och död mig gifwet;
I lif och döden jag til honom endast hör;
I honom lefwer jag / i honom jag och dör.

Grofasthet i Döden.

Mel. Siungom nu af hiertans Grund.

Allas til mig Gud min tröst,
Du, som mig har återlöst;
Hör ett nederlagit liud,
Ach min HErr, och min Gud!
Siählen, Siählen jämrar sig,
Och jag släpper icke dig,
Förr än du wälsignar mig.

II.

Jag är ned til jorden bögd,
 Och förgåten af all frögd;
 Ensligheten gör mig mått:
 Sorg och Tårar är min rätt;
 Then min wän och Broder war,
 Hemligen sig undandrar
 Och mig tidt på tungan har.

III.

Mine matta ögne-brunn
 Skåda efter dig i stunn;
 Ögat ser til Bergen opp,
 Til dig GUD min tröst och Hopp.
 Siälen har ei återhåld,
 Om du håller dig fördäld
 Bidr jag på din Himmel wäld.

IV.

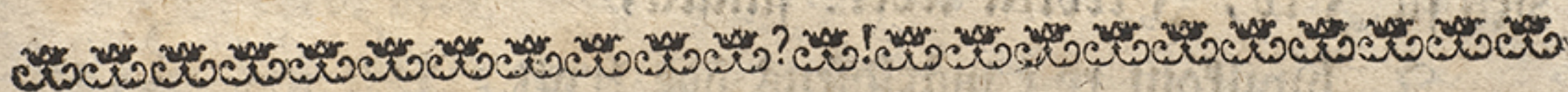
Hwad är jag, at du mig quäl,
 Jag eländig Synna-Trähl?
 Ett förtorkat stoft och ler,
 Som ett wäder pustar ner.
 Hwad är jag, Jag usle Mann,
 At du dig så ställer an,
 Och uppå mig wredgas kan?

v.

Jag begiär ei lefwa få;
En mitt lif är qwahl ändå.
O at dock en stilla död
Slöte båd' mitt lif, min nöd!
Döden mig ju winning bär,
Som i Christo dödad är,
Dö och skiljas jag begiär.

vi.

Ack min HErre, och min GUD,
Hör ett nederlagit liud!
Nalkas til mig med din tröst,
En, som mig har återlöst!
Siählen, Siählen jämrar sig,
Och jag släpper icke dig,
Förr än du wälsignar mig.

AUCTORENS

Saliga förtröstan och Slut-Sång.

i.

Nu sluter sig min wandring och min möda:
Nu, GUD ske lof! min jänmer sluter sig.
Nu får jag se, för dagens Morgon-röda,
Hur' GUD, min Sol, han ewigt lyser mig.

O huru glad min Sjal til Frid jag sänder!

I tankar jag re'n wistas utom mig!

Jag flytter bort, och til de sälla länder;

Nu, GUD ste lof! min jänmer sluter sig.

II.

Lik som en dröm nu är, och snart försvinner,

Ett Owist Wist Os gier at hugnas af:

Som Strömmen bort i modrens sköte rinner,

Och samlas i det wida wilda Haf:

Som skuggan/ bäst han syn's, har undanfarit,

Och blott en skymt utaf des wäsend' gier:

Så är hwad jag i denna världen varit/

En Dröm/ en Ström/ en Skugga och ei mer.

III.

Nu få I ro, I trötta leder! smaka;

I, hwilkom ro i världsens öde trytt.

Jag önskar ei min wandring mer tillbaka,

Se'n jag har hit til kalla skuggan flytt:

Hur' hwilar sig min kropp i kyhle sanden!

Och i sitt rum en ljuflig swalka får!

Hur' gläder sig hos GUD den Sälle anden!

O huru wäl mig dock på slutet går!

IV.

Här får jag mig i wällusts strömmar bada,
 Mitt förra qwal har glädien swulget opp:
 GUD gläder mig, som gör de trogna glada,
 Si! wunnen är min längtan och mitt hop.
 Fullkomlighet och Ljus min Siäl omgifwa,
 Slätt ingen man min stora Sällhet tror;
 Ack, Gode GUD! hur skal jag dock beskrifwa,
 Det rum, där som din Nådes Fullhet bor?

V.

Som Foglar små sig ganska glade göra,
 När Solens skien dem läckar ut til ro:
 Men rätt så snart sig åskian låter höra,
 Straxt söka opp sitt Hus, sitt Hem och Bo:
 Så söker jag min säkerhet at munta,
 Här torde bli, ho wet? en usel tid,
 På det, om GUD sin grumhet wil utgiuta,
 Jag hwila må, och såwa fött J: Frid.

17

the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the

the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the
the first part of the

